

TAHEKE

NR. 6 1961

1. JUUNI ON LASTEKAITSEPÄEV. Nii et sinul on ka oma päev. Lastekaitsepäeval räägitakse sellest, et lapsi tuleb kaitsta kõige halva eest. Eriti aga sõdade eest.

Sinu kodumaa lapsed on kõige õnnelikumad maailmas. Meie riigi valitsus on andnud lastele toredad koolid, lasteaiad, teatrid, pioneerilaagrid, haiglad. Ja et maailmas oleks rahu, selle eest seisab kõige kindlamiini just sinu kodumaa.

Kuidas aga elavad lapsed seal, kus valitsevad rikkad?

Hoopis teisiti. Paljud neist peavad iga päev koolikella asemel kuulma peremehe tigeid sõnu, kui väikesed käed küllalt kiiresti töötada ei jõua.

Meil käivad kõik lapsed koolis. Kogu maailma lastest astuvad seda teed aga ainult pooled.

Sina ei tea, mis on tühi kõht, mis tähendus on sõnal „nälg“. Kuid maailmas on tuhandeid perekondi, kus leiba ei jätku kaugeltki igaks päevaks.

Mõnel maal lastega isegi kaubeldakse. Viie-kuueaastasi käharpäiseid neegrilapsi kistakse oma vanematelt ja müüakse tööorjadeks.

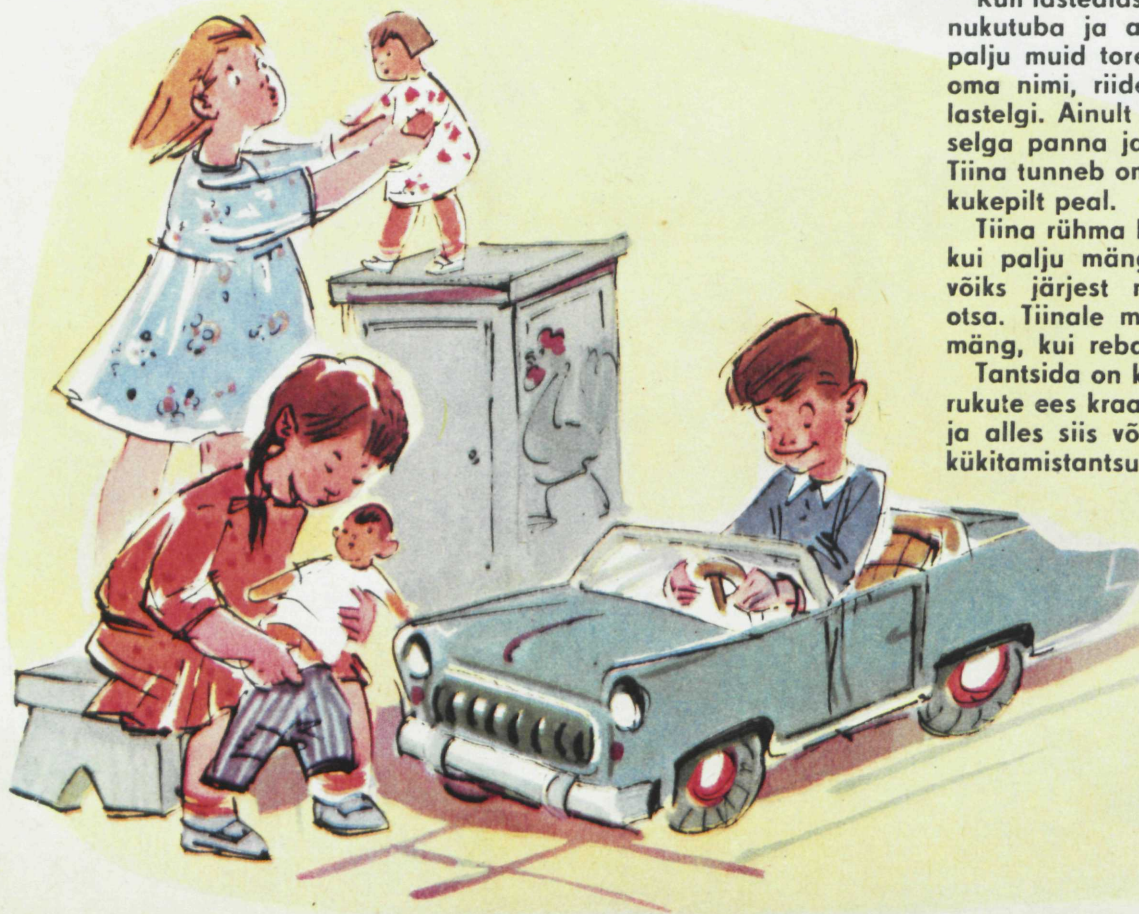
Sealsed valitsused ei vaeva ennast mõttega, mis nendest lastest saab. Ainult nende vaeste laste vanemad ja kogu maailma head ning ausad inimesed võitlevad selle eest, et kõik väikesed saaksid elada niisama rõõmsalt nagu meie suure kodumaa lapsed.

Küll lasteaias on hea olla! Siin on terve nukutuba ja autogaraaž ja veel palju, palju muid toredaid asju. Igal nukul on oma nimi, riided on ja riidekapp nagu lastelgi. Ainult nukud ei oska ise riideid selga panna ja kappe ka üles ei leia. Tiina tunneb oma kapi küll ära. Sellel on kukepilt peal.

Tiina rühma kasvataja on tädi Elle. Oi, kui palju mängu ta teab! Terve päeva võiks järjest mängida, ikka ei saaks otsa. Tiinale meeldib kõige rohkem see mäng, kui rebaseid kanu püüavad.

Tantsida on ka tore. Poisid teevad tüdrukute ees kraapsu, tüdrukud niksu vastu ja alles siis võib tantsima hakata kas kükitamistantsu või mõnda muud.

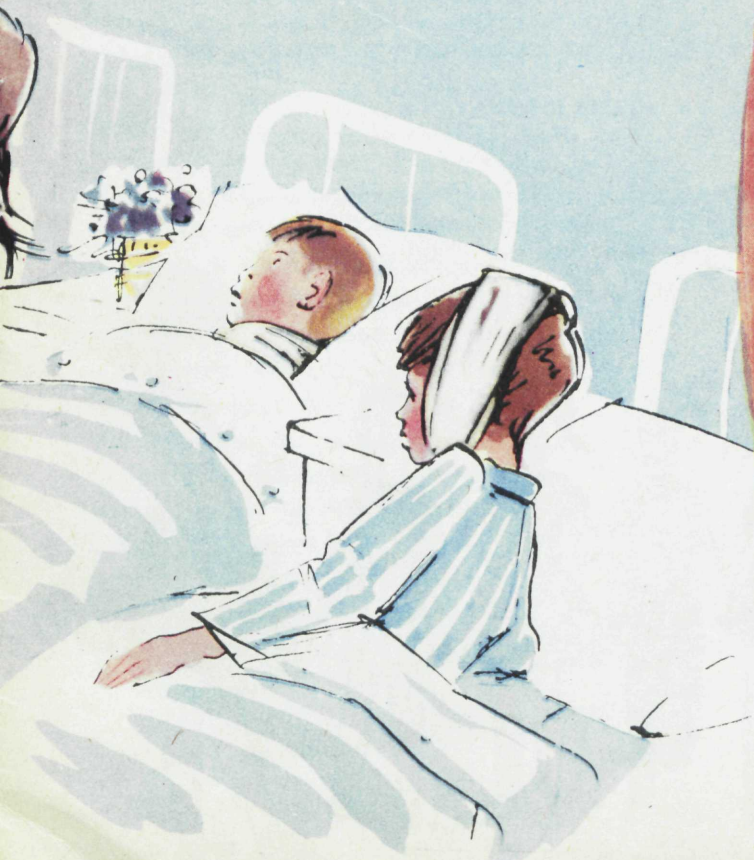
Emä ütleb, et Tiina on lasteaias läinud kangesti sõnakuulelikuks ja kosunud. See on nii küll, sest Tiina sööb oma taldriku alati korralikult tühjaks: siis ta saab varsti suureks ja võib kooli minna.

Haigla on suur, neljakorruseline maja ja seal on kindlasti rohkem kui sada tuba. Kui Tiina haiglasse tuli, siis ta nuttis, sest kõrv valutas ja hirm oli üksi ilma emata nii suurde majja jääda. Aga arstitädi lohutas Tiinat ja ütles, et küll nad üheskoos ajavad selle haiguse minema ja et haiglas on väga palju lapsi – Tiina saab nendega sõbraks.

Ei läinudki palju aega, kui haiglatädid Tiina valu ära hirmutasid. Nüüd võis Tiina juba koos teiste lastega haigla nukuteatrisse minna. Haigla nukuteatris on nukud enamasti haiged. Mõned ei taha putru süüa ja nutavad. Need terveks ei saa. Nagu lapsedki, kes virisevad. Teinekord tulevad aga loomad-nukud palatisse haigete laste voodite juurde ja jutustavad seal naljakaid lugusid. Siis haigus läheb meelest ära.

Kui ema Tiinale järele tuli ja nad koju hakkasid minema, ütles Tiina haiglatädidle ja -onudele aitäh ning tegi arstitädile pai.

Nukuteatris on Tiina käinud mitu korda. Emaga koos ja vennaga ja isaga ka. Alati oli tore. Aga kitselatele lugu on teistest toredam. Seda Tiina teadis juba peast, aga vaadata oli ikka huvitav. Kui hunt kitselaste uksele koputas ja peenikese häällega palus sisse lasta, siis Tiina oleks kangesti tahtnud hüüda: „See on kuri hunt, ärge tehke ust lahti!“ Ja kui hunt kitselalled ära söi, siis Tiinal oli kahju, kuigi ta teadis, et kitseema pärast hundi kõhu lõhki löikab.

Kui etendus lõppes, siis üks väike tüdruk hakkas nutma. Ta tahtis veel teatrit vaadata. Tiina ütles talle, et ärgu nutku, palugu parem ema teine kord jälle tulla. Nemad kõik tulevad.

H. RAMMO

KUI VELLO LÄKS LAAGRISSE

Kakskümmend poissi ja tüdrukut, kõigil oktoobrilaste tähekesed rinnas, seisis sirges rivis laagrimaja ees. Nad vaatasid üksisilmi otsa oma rühma juhile, lahkele neiuale, kes hõikas paberi pealt nende nimesid.

Kaheksa-aastane Vello jälgis nimede hõikamist eriti tähelepanelikult. Ta oli iga hetk valmis oma nime peale valjusti hüüdma: „Siin!“

Agaga mida siis see võis tähendada? Rühmajuht Vello nime ei hõiganudki. Ja mitte keegi ei märganud seda. Vello ise ka ei julgenud ütelda, et tema nimi jäi nimetamata. Tema oli nende kõrgete värvate taga, mille peal seisis rõõmus „Tere tulemast!“, päris esimest korda ja sellepärast ta oligi nõnda arg.

Rühmajuht pani paberilehe kokku ja ütles: „Nüüd läheme spordiväljakule!“

See oli alles spordiväljak! Turnimisredelid, ronimisköied, võimlemisrõngad, mitu palki tasakaalu harjutamiseks, ja eemal puude all viis kiike. Silmapilk leidis igaüks endale tegevuse. Isegi Vello unustas, et ta nimi puudus nimestikust, ja jooksis väljakule. Proovis õhinal ronimisosavust, palgil käimist ja kiikus kordamisi kõigil viiel kiigel. Niiviisi jõudis märkamatuks lõuna kätte.

Pikas lõunalauas aga tuli Vellole jälle meelde, et ta nime nimestikus ei olnud. Ta juba tõstis kahvli, et pruuniks särastatud kotlette sööma hakata, kuid pani selle siis lauale. Kartis, et tema jaoks ehk polegi sööki ette nähtud.

Samas ruttas keegi valge kitliga tädi tema juurde. Vello mõtles, et kohe aetakse ta lauast minema.

Tädi aga küsis hoolitsevalt: „Miks sa ei söö? Kas sulle kotletid ei maitse?“

Vello hakkas ruttu-ruttu sööma. Lõuna oli väga hea ja mure kadus Vello südamest.

Õhtupoolikul ei kiusanud see mure teda enam kordagi. Siis viis rühmajuht nad läbi ilusa männimetsa jõe äärde. Seal ta küsis: „Kes teist oskab ujuda?“

Lapsed vaikisid. Üksnes Vello teatas: „Mina oskan!“ Tema isa oli linnas ujumistreener ja õpetas Vello juba kuueaastaselt ujuma.

„Väga tore!“ kiitis rühmajuht.

Vello oli kiituse üle hästi uhke. Hiljem kogu aeg ta mõtles sellele. Mõtles ka õhtul voodis teki all. Ja siis hakkas ta süda jälle uue hooga valutama. Unigi ei tulnud.

Magamistoas oli juba täiesti vaikne, kui Vello tõusis voodist, läks koridori ja koputas rühmajuhi toa uksele. Keegi ei vastanud. Lõpuks avas Vello tasakesi ukse ja piilus tuppa. Tuba oli tühi, kuid see paber, millelt rühmajuht hommikul nimesid hõikas, seisis laual. Vello jooksis laua juurde, haaras pihku punase värvipliatsi ja kirjutas teiste nimede alla suurte trükitähtedega VELLO KALLAS. Siis läks ta magamistuppa tagasi ja uinus rahulikult.

Järgmisel hommikul paistis päike heledalt. Kakskümmend poissi ja tüdrukut, kõigil oktoobrilaste tähekesed rinnas, seisis jälle sirges rivis laagrimaja ees. Ja rühmajuht, paberileht käes, hõikas kõige esimesena: „Vello Kallas!“

Vellol tuli nüüd ära seletada, kuidas ta nimi sinna paberile oli tekkinud. Siis ütles rühmajuht: „Sinu nimi jäi kogemata nimestikust välja. Kuid sa oleksid pidanud mulle seda kohe üttelema!“

See oli etteheide ja Vellol oli natuke häbi. Kuid peaasi oli siiski see, et nimi seisis nüüd nimestikus ja veel hästi suurte trükitähtedega kirjutatult. Ning temagi jaoks algasid nüüd toredad ja muretud laagripäevad.

Illustreerinud M. KERNUMEESE

Kord läks üks osav meister, kes nikerdas puukoorest mitmesuguseid huvitavaid asjakesi, oma kaubaga linna laadale. Ta oli hakanud kodunt tulema ammu enne valget ning sellepärast näpistas teda nüüd nälg.

Peagi nägi meister kõrtsi ja astus sinna sisse. Ta käskis kõrtsmikul keeta endale paar muna. Kuid ta ütles, et saab alles tagasi tulles nende eest maksta, siis, kui on oma kauba maha müünud. Kõrtsmik keetiski meistrile paar muna. Meister söi need ära ja läks oma teed.

Varsti müüs ta laadal oma kauba maha, hakkas sõpradega lõbutsema ja unustas kõrtsmiku võla hoopis ära.

Seitsme aasta pärast ilmus kõrtsmik meistri juurde ja nõudis võlga kätte.

Meister ulatas kõrtsmikule täpipealt nii palju raha, kui olid maksnud kaks ärasöödud muna. Kõrtsmik aga ei võtnud raha vastu, vaid ütles: „Kui nendest munadest oleks välja tulnud kaks haudujat kana, siis aasta pärast oleksid need mulle munenud sada muna. Nendest aga oleksin omakorda saanud sada kana. Seitsme aasta pärast oleksid need munenud juba nii palju mune, et sa poleks suutnudki neid kinni maksta. Aga olgu peale, ma ei nõuagi kõike: anna mulle sada kuldnat ja asi on lõpetatud!“

*Kuidas vader
Tšintšurinka
kohtus esines*

SLOVAKI MUINASJUTT

Loomulikult keeldus meister maksmast ja kõrtsmik kaebas ta kohtusse.

Kohtupäeval kõndis meister nuktalt ringi. Talle tuli vastu vader Tšintšurinka.

„Mis sinuga on?“ küsis ta.

Meister kurtis talle oma häda.

„Ära karda,“ ütles vader Tšintšurinka, „võta mind endale kaitsjaks.“

Meister võttis vader Tšintšurinka kohtusse kaasa, ainult jättis ta esialgu ukse taha.

Kõrtsmik kaebas kohtule, et meister pole talle võlga ära maksnud ja palus kohut talle mõista välja sada kuldnat.

Kohtunik andis meistrile sõna, kuid meister palus kaitsjat oodata. Hakati ootama. Kohus ootas ja ootas, aga kedagi ei tulnud. Akki jooksis vader Tšintšurinka lõõsutas sisse.

„Palun vabandage, et ma hilinesin, ma olen selle meistri kaitsjal!“

„Kui sa oled kaitsja, kus sa siis nii kaua olid?“ küsisid kohtunikud.

„Keetsin herneid. Vaatasin, et nad hästi keeksid, mul on neid vaja maha külvata.“

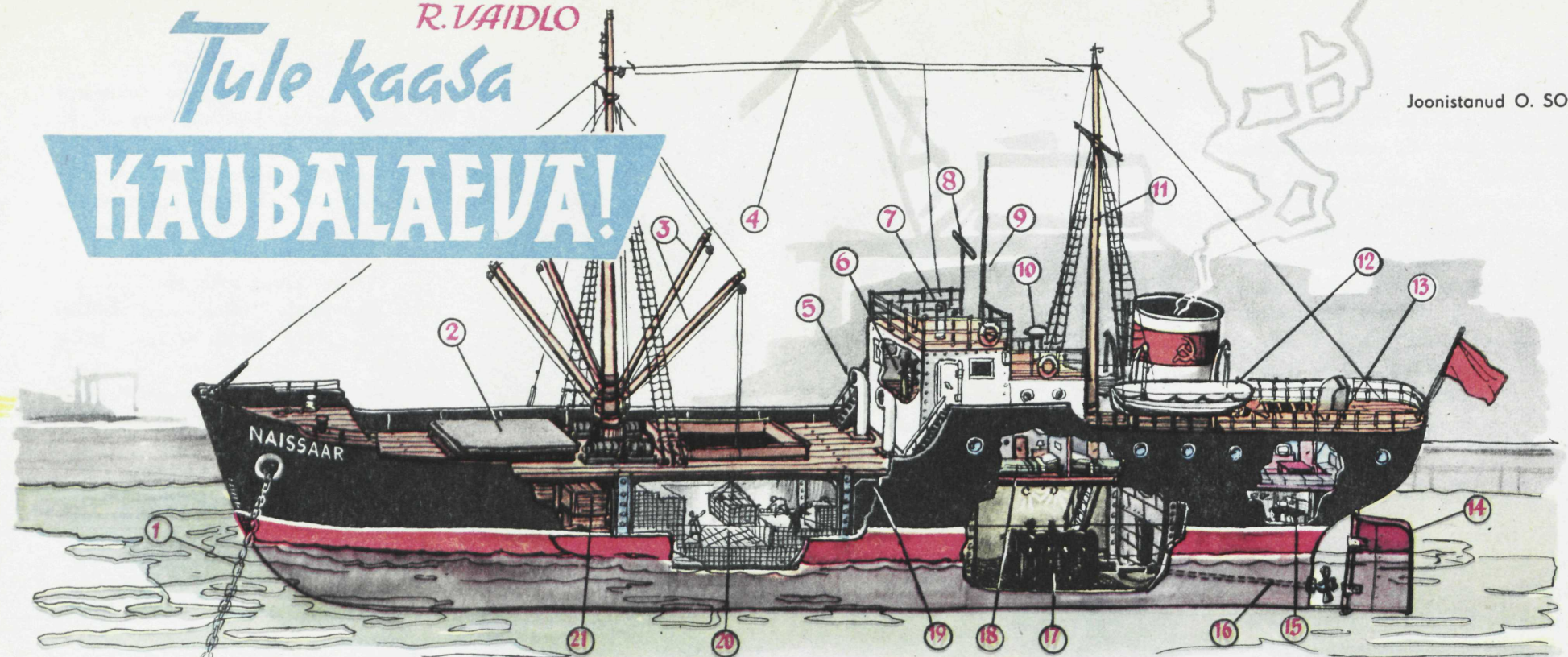
„Oled sina alles puupeal! Kes siis keedetud herneid külvab? Need ei tõuse ju üles.“

„Õiglane kohus! Kui minu herneid ei tõuse üles, kuidas siis keedetud munadest tibupojad välja tulevad?“

Tule kaasa

KAUBALAEVA!

Joonistanud O. SOANS

1. Ankur ja ankrukett.
2. Laadungiruumi luuk.
3. Laadimispuomid.
4. Antenn.
5. Ventilator (värske õhu).
6. Roolikamber.
7. Peakompass.
8. Televisorientenn.
9. Raadioantenn.
10. Ventilator (tarvitatud õhu).
11. Ahtrimast.
12. Päästepaat.
13. Messruum (söögi- ja puhkesaal).
14. Tüür.
15. Kambüüs (köök).
16. Laevakruvi ja peavõll.
17. Mootor.
18. Kojut.
19. Kütusepaagid.
20. Laadungiruum.
21. Täidetud laadungiruum.

OLED SA MEREMEEST MÄNGINUD? TEAD SA, KUIDAS NAD ELAVAD JA MIDA NAD TEEVAD?

KUID TULE ÕIGE KAASAI KAUBALAEV „NAISSAAR“ JUST PRAEGU SÕITIS SISSE TALLINNA SADAMASSE JA TULEB KAI ÄARDE, PUNANE-MUST KÜLG ALLES KÕRGELT MÄRG SUURE MERE LAINEST, LÄHEME KAHEKESI KOOS JA VAATAME-KUULAME, KUIDAS SIIS ELAVAD JA TÕTAVAD MEHED ÜHES KAUBALAEVAS, ET ME OSKAKSIME KA NEID MÄNGIDA.

NÄE, „NAISSAARE“ KOHAL KOOGUTAB JUBA OMA MAAILMATU SUURT NOKKA RÕÖBASTEL LIKUV KÕRGE SADAMAKRAANA. TA TÕSTAB LAEVA LAADUNGIRUUMIDESSE EHI-TUSKIVE. SEAL ALL LAOVAD MEHED NEED ILUSASTI RIITA. KUID NEED POLE VEEL LAEVAMEHED, VAID SADAMATÕLISED. LAEVAMEESTE ÜLESANDEKS ON TOIMETADA LAEV

ÜHEST SADAMAST TEISE. LAEVA TÄISLAADIMINE JA LOSSIMINE EHK TÕHJAKSLAADIMINE AGA ON JUBA SADAMATE ASI. JÄTAME KA „NAISSAARE“ KÜLJE ALLA PUGENUD TANKLAEVA UURIMISE, MIS PUMPAB ÜLES KOTET, ET „NAISSAAR“ SAAKS RUTTU JÄLLE UUESTI MERELE MINNA. MEIE KAHEKESI RONIME PAREM MÕÕDA JÄRSKE JA KITSAD LAEVATREPPE (LAEVAS TULEB RUUMI KOKKU HOIDA) ÜLES ROOLIKAMBRISSE. SEE KUJUTAB ENDAST NAGU MADALAT TUBA, MILLEL KOLMES KÜLJES AKNAD, ET OLEKS HEA VÄLJA NÄHA. KOGU VÄIKE RUUM ON TÄIS IGASUGUSEID KEERULISI MÕÖTE-RIISTU JA APARAATE. SIIN ON NII-ÕELDA LAEVA MOISTUS. SIIN SEISAB MERESÕIDU AJAL KAPTEN, SIIN ON VAHIS TÕÜRIMEES JA SIIT JUHIB LAEVA ROOLIMADRUS. SIITSAMAST LÄHEVAD LAEVATELEGRAAFIGA KÄSK-

LUSED ALLA MASINARUUMI, KUS ON NII-ÕELDA LAEVA SÜDA. KUI SEE MOOTOR JÄTAB TUKSUMISE, EI PÄÄSE LAEV ENAM EDASI. ET SEDA EI JUHTUKS, SELLE EEST SEISAVAD HEAD LAEVA MEHHAANIKUD JA MOTORISTID.

ET LAEVAS OLEKS KOIK KORRAS (LAEVAS PEETAKSE MUIDE VÄGA SUURT LUGU PUHTUSEST), SELLE EEST HOOLITSEVAD LAEVA POOTSMAN (JA TEKIMADRUSED. RAADIO-KABIINIS KLÕBISTAB MORSEVÕT-MEGA LAEVA RADIST JA PEAB ÜHENDUST SADAMATE NING TEISTE LAEVADEGA. ALL IMEPISIKES LAEVAKÕOGIS VALMISTAB MAITS-VAID ROOGI LAEVA KOKK. JA KUI NEILE JUURDE ARVATA VEEL PUHVE-TIPIDAJA JA LAEVA ELEKTRIK, SIIS OLEMEGI ÜLDISELT TUTTAVAKS SAANUD KÕIGI AMETIMEESTEGA ÜHES KAUBALAEVAS.

ARVA

„NAISSAART“ LOETAKSE VÄIKESEKS LAEVAKS, OLGUGI ET TA OMA LAADUNGIRUUMIDESSE VÕIB MAHUTADA KORRAGA VAATA ET TERVE RONGITÄIE KAUPA. INIMESI ON SIIN LAEVAS KAHEKÜMNE ÜMBER. TÖÜRIMEHED, MOTORISTID, MEHHAANIKUD, KÕIK NAD ON IKKA NELI TUNDI VAHIS JA SIIS JÄLLE KAHEKSA TUNDI VABAD. NII ET EI AITA SUGUGI ÜHEST MEHHAANIKUST VÕI MOTORISTIST. KÕIKI AMETIMEHI ON TAVALISELT VÄHEMALT KOLM.

AGA MIDA SIIS TEEVAD NEED, KES VAHIS EI OLE?

LAEVAMEESTEL ON VÄIKESED MUGAVAD KAJUTID, TAVALISELT KAHE PEALE, KUS NAD LOEVAD RAAMATUID, ÕPIVAD, KUULAVAD RAADIOT. LAEVAS ON SÕÕGI- JA PUHKESAALID, KUS VAADATAKSE TELEVIISORIT. MÄNGITAKSE MALET-KABET, VAIELDAKSE VÕI KUULATAKSE MÕNE MEHE MÕNUSAID JUTULUGUSID.

MERERAHVAS ON TÕSINE JA JULGE RAHVAS. MERI ON ILUS, AGA ON KA OHTLIK. NÄITEKS TOOKORDKI TALVEL, KUI „NAISSAAR“ SÕITIS KIVILAADUNGIGA KALININGRADI. BALTI MERI RULLIS KÕRGEID TORMILAINEID JA KÕIK VESI, MIS LAEVALE PAISKUS, SEE ÄRA JÄÄTAS. MEHED EI JÕUDNUD NII PALJU MAHARAIUDA, KUI JÄÄD JUURDE TULI.

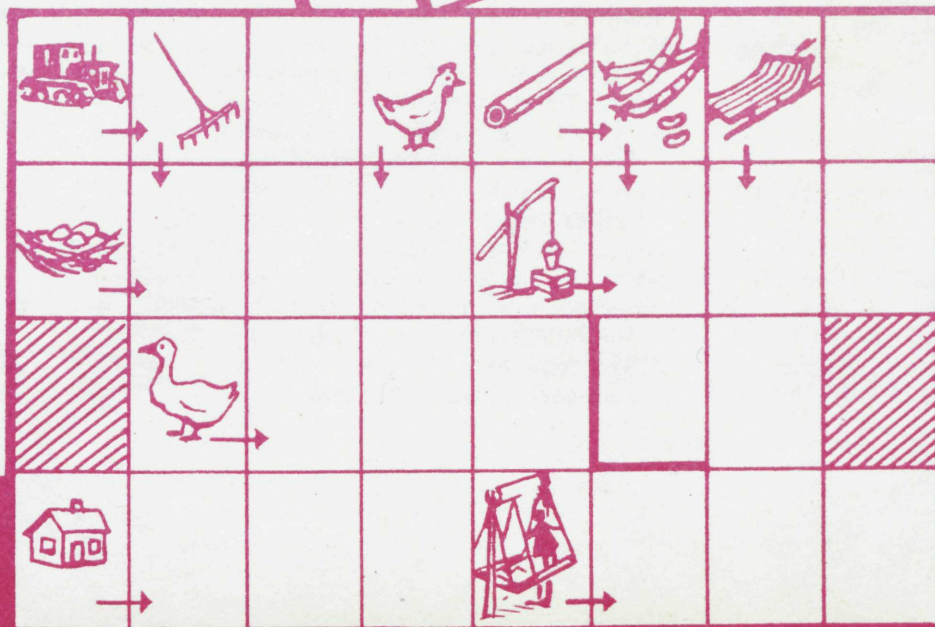
LAEV VAJUS SÜGAVALT ÜHELE KÜLJELE... PÄÄSTEPAADID OLID ÜLENI JÄÄTUNUD, VÕIMATU OLI NEID MERRE LASTA, KÕIK OLI LIBE KUI KLAAS... LAEVATEKK HAKKAS JÄRJEST ROHKEM VEE ALLA JÄÄMA. ÕNNEKS JÕUTI SIISKI ENNE SADAMA KAITSVATE MUULIDE VAHELE, KUI LAEV OLEKS JÄÄ RASKUSEST PÕHJA VAJUNUD.

OI-OII JUBA VÕETAKSE OTSI, SEE TÄHENDAB LAEVA KAI KÜLJES KINNHOIDVAID TROSSE LAHTI. KATSUME NÕUD, ET MAALE SAAMEI MUIDU VIIVAD KAASA SAAREMAALE, RIIGA... VÕI EI TEA VEEL, KUHU „NAISSAAR“ OMA UUE REISIGA LÄHEB. JA MIS SIIS ISA-EMA ÜTELVADI AGA NII PALJU VÕTAME KÜLL VEEL AEGA, ET VIIPAME LAHKUVALE LAEVALE KALDALT JÄRELE JA SOOVIME KÕIKE HEAD NEILE, KELLE TÕKOHT ON MEREL.

Kuhu Maret suuks sõitis?

Mida Maret sõites nägi?

Millega ta sõitis?

ÄRA!

SIPSIK

Mart ja Anu on vend ja õde. Ühel päeval läks Mart vanaema juurde ja ütles:

„Anul on varsti sünnipäev.“

„Jah,“ vastas vanaema. „Anu saab varsti viieaastaseks.“

„Ma tahan talle sünnipäevaks midagi teha,“ ütles Mart. „Ma tahan talle ilusa nuku teha.“

„Tee siis nukk,“ ütles vanaema.
 „Aga ma tahan kohe päris nuku teha,“ ütles Mart. „Mitte mingisuguse paberist.“
 Vanaema oli nõus Mardile näitama, kuidas päris nukke tehakse. Ta tõi kapist riidetükke ja vatti ja võttis lauasahalist oma käsitöökorvi välja. Seal käsitöökorvis olid vanemal kääria ja niidirullid ja lõngakerad ja nõelatopsik ja sõrmkübar ka veel.

Siis õpetas vanaema Mardile päris nukude tegemist.

„Nukk tuleb riidest välja lõigata ja siis kokku õmmelda ja täis toppida,“ ütles vanaema. „Ja kui kõik valmis on, siis värvitakse nägu pähe ja pannakse lõngast juuksed.“

Nii hakkaski Mart Anule sünnipäevaks nukku tegema.

Esimesel päeval tegi keha.

Teisel päeval tegi pea.
 Kolmandal päeval tegi kaks kätt.
 Neljandal päeval tegi kaks jalga.
 Aga kõik see oli väga raske ja mitu korda läks nõel sõrme ja see oli väga valus, nii et Mart ükskord isegi nuttis. Aga siis mõtles ta, et Anul on hea meel, kui sünnipäevaks nuku saab. Ta õmbles pea kehale külge ja siis veel käed ja jalad.

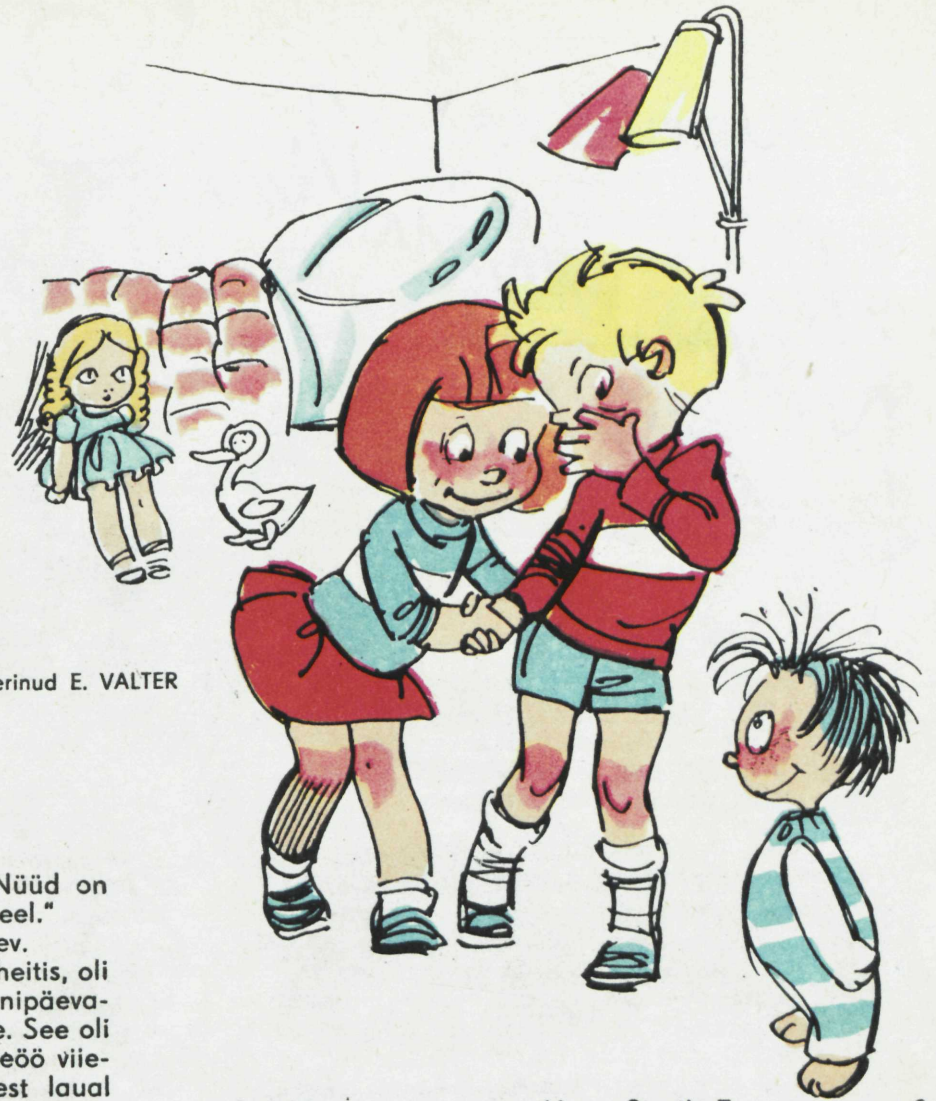
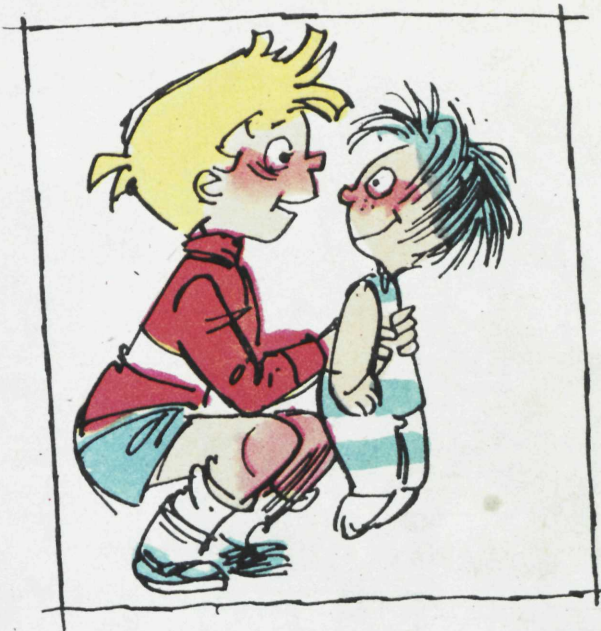
Viimaks oli nukk valmis. Aga see ei olnud sugugi ilus nukk.

„Pole viga,“ ütles vanaema Mardile. „Peaasi, et see on sinu enda tehtud.“

Aga Mart oli ikkagi kurb. Ta võttis nuku ja läks tuppa.

„See pole kellegi õige nukk!“ ütles ta. „On mingisugune sipsik.“

Aga korraga ütles peenike hääl:

Illustreerinud E. VALTER

„Ära nuta midagi! Ma pole küll just eriti ilus, aga see-eest pole mul jälle muidu viga.“

Mart ei saanud äkki arugi, kust see peenike hääl tuli. Aga viimaks ta taipas, et see oli ju tema enda tehtud nukk, kes nii-viisi rääkis!

„Kuidas?“ imestas Mart. „Kas sa siis oskad rääkida ka?“

„Oskan küll,“ ütles nukk.

„Mis su nimi on?“ küsis Mart.

„Sipsik,“ ütles nukk. „Sa ise ju panid mulle selle nime.“

„Aga kuidas sa küll rääkida oskad?“ imestas Mart jälle.

„Sa tahtsid nii kangesti Anule heameelt teha ja tegid mind nii suure armastusega, et ma hakkasingi elama,“ ütles Sipsik. „Eks

ole tore, et ma elama hakkasin?“

„On küll tore!“ hüüdis Mart. „Nüüd on Anul sinu üle kindlasti väga hea meel.“

Ja siis jõudis kätte Anu sünnipäev.

Kui Anu eelmisel õhtul magama heitis, oli ta alles nelja-aastane. Aga sünnipäevahommikul ärgates oli ta juba viiene. See oli väga imelik, et ta niimoodi äkki üleöö viieks sai. Aga nii see ometi oli, sest laual kringli aukude sees põles ju viis küünalt – iga aasta kohta üks.

Kingitused olid ka sealsamas: mosaiik ja üleskeeratav part ja kuldsete juustega nukk ja siis veel üks väga naljakas triibuliste pükstega nukk. Siis tulid ema ja isa ja vanaema ja Mart ja kõik soovisid talle palju õnne. Ning Mart ütles talle tasakesi kõrva sisse:

„See lõngast juustega nukk on Sipsik. Ta elab!“

Ja korraga ütles peenike hääl:

„Palju õnne sünnipäevaks!“

See ütleva oli Sipsik. Nüüd sai Anu aru, et Sipsik tõesti elab, ja tal oli Sipsiku üle väga hea meel. Palju parem meel, kui selle kuldsete juustega nuku üle, kuigi sellel oli helesinine kleit ja ta meeldis Anule väga.

MIS SIPSIKUGA EDASI JUHTUS, SEDA LOETE JÄRGMISEST „TÄHEKESEST“!

ELAR KUUS

Kümnekujuline sõber

Põud kuivatas lõhed mullakamara-
rassse. Ta kõrvetas põllud pruuniks
ning laaned kolletama. Ja kui ta
nägi, et pisike puu maja ees veel
ilus seisis, tuli ta seda hävitama.

„Mina sind ei karda,“ trotsis
puuke, „sest Jüri andis mulle küm-
nekujulise sõbra!“

Põud ei taibanud äkki, millest
teine räägib. Seal märkas ta, et
puukese juurtele oli kallatud VETT.

„Ah, sihuke su sõber ongi!“ tõre-
les põud. „Küll selle kõrvaldan.“ Ta
heitis nii põletavaid pilke, et vesi
muutus AURUKS.

Ometi ei suutnud põud puuke-
sele läheneda, kuna õhk oli aurust
niiske. Õhtul aga, kui aur maha
langes, tekkis KASTE, mis puukest
edasi kaitses.

„Kauake kasteraas ikka vastu
peab!“ turtus põud. Ta löötsus

Illustreerinud V. HURT

palavat hõngu. Kastest sai UDU ja
nüüd mähkis see puukese endasse.

Põud ei jätnud. Ta lehvitas oma
hõlmu, kihutades udu kõrgele taeva
alla.

„Hi-hii!“ itsitas põud ja sirutas
oma tulise käe puukese poole. Kuid
udu kogunes ülal paksuks PILVEKS.
Pilvest sadas VIHMA sorinal põua
käe peale.

„Ai-ai-ai!“ karjus põud, sest kõik
märg on temale valus. Ta plagas
kaugemale põhjamaale pakase
juurde ja palus:

„Katsu sina puukest puserdada!
Mina ei saa ta sõbrast jagu.“

Pakane ajas rinna ette ning tuhi-
ses ise teele. Kus ta õhus tilku sil-
mas, seal tarretas need RAHEKS.
Kus ta maas kastet kohtas, seal tegi
sellest HÄRMATISE. Vee jõgedes-
järvedes kattis ta kõva JÄÄGA.
Koguni pilve poole puhus ta nii-
sugust kõledust, et sealt sadas
mitte vihma, vaid valget, valget...

„Soo, see kümnekujuline sõber
on aheldatud!“ mühises pakane.
„Kus on puuke?“

Ta otsis puukest. Ent kuidas ta ka
vihastus ja vingus, kuidas ka
pahandas ja paukus, puukest ta ei
leidnud.

Alles kevadel, kui pakane päi-
kese eest oli taganenud, ilmus
puuke LUME alt peidust. Ta kasvas
kiiresti ja yarsti ulatus majaaknast
sisse hüüdma:

„Aitäh, Jüri, et mulle kümnekuju-
lise sõbra andsid! Aitäh!“

BENSIINIJAAM

UUES JA HEAS
BENSIINIJAAMAS
AUTOD ON REAS
KUTET SAAMAS.

K. KANGUR

NURGAL JUHID SÕNELEVAD,
MUTSID KUKLAS, KÕNELEVAD

KARBURAATOREIST,
RADIATOREIST,
VENTILAATOREIST
JA NOVAATOREIST.

PILLE AGA PRAGAB
NING TORISEB,

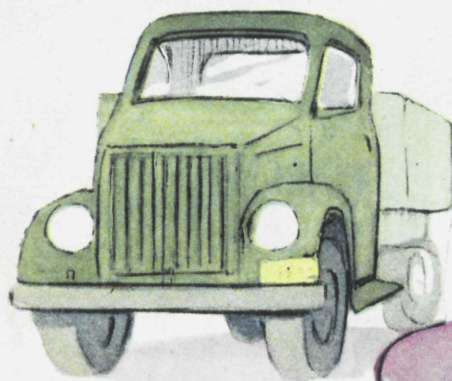
ET NEIL KUMMID ON PORISED.
ISE OHTRALT BENSIINI JAGAB
LEHRIGA JA TOPSIKUGA,
SUURE MÖLKIS KOPSIKUGA.

KELLETKI EI VÕETA MAKSU.
JÄLLE MOOTOREIL ON JAKSU:

SIIM SAAB SÕITA
SUURE-JAANI,
PEETER PÄASEB
PÕLTSAMAANI.

Kapsas

UKRAINA RAHVALAUL
VÖTAN KAPSAL RIIDED ÄRA,
SADA SÄRKI VÖTAN ÄRA.
NENDEST SÄRKIDEST TEEB MULLE
EMA MAITSVAID KAPSARULLE.

Kingid

LÄTI RAHVALAUL

IGAL AASTAL, PÄIKSERINGIS
PUUD JA PÖÖSAD SAAVAD KINGIKS:
TAMMED LAIA, MAHUKA,
PAKSU LEHEKASUKA,
LINIKU SAAB SAAREPUU,
PÄRNAPUU
SAAB RÄTIKU.
AGA PÖÖSAS METSA ALL?
HILBUKESED SELJAS TAL.

PAHA PUDER

L. RAUDSIK

Juba hommikul, kui Piia lasteaeda tuli, oli ta tusane. Söögilauas aga muutus Piia tuju päris pahaks.

„Mina täna süüa ei taha. Mulle puder ei maitse.”

„Eks ole, kasvataja, kes palju putru sööb, kasvab suureks?”

„Õigus, õigus, Taagol!”

„Kasvataja, kas pahad sööjad jäävad päkapikuks?” küsib Toomas.

„Ega Piia ole paha sööja. Tal on ainult paha tuju,” lausub kasvataja ja lisab siis: „Täna läheme metsa seenile. Kelle kõht tühi on, see ei jõua metsas kõndida.”

Seda kuuldes kahmab Piia laualt lusika ja hakkab kiiresti sööma.

Varsti on pudrutaldrik tühi.

„Aitäh!” ütleb Piia, läheb kasvataja juurde ja sosistab:

„Tädi, see minu tänane nutt oli paha, aga puder oli magus.”

MIS SELLEST!

V. GOLJAVKIN

„Jälle jooksid sa ilma mütsita õue!”

„Mis sellest!” vastas Petja.

„Jälle rääkisid sa tunni ajal juttul!”

„Mis sellest!” vastas Petja.

„Kas sa muud ei oskagi öelda, kui „mis

sellest”?”

„Mis sellest,” vastas Petja.

See oli tema meelest väga hea vastus.

Kord heitis Petja magama. Ta nägi unes, et läheb mööda teed. Teel tuli talle vastu eesel.

„Vaak-vaak,” rääkis eesel.

„Sa pead ütleva „iia-iia”, aga mitte „vaak-vaak”,” õpetas Petja.

„Mis sellest!” ütles eesel.

Petja imestas niisuguse vastuse üle ja läks edasi.

Siis tuli talle vastu kana.

„Auh,” rääkis kana.

„Sa pead ütleva „ka-ka-kaa”, aga mitte „auh”,” õpetas Petja.

„Mis sellest!” ütles kana.

Jälle imestas Petja niisuguse vastuse üle ning läks edasi.

Nüüd tuli talle vastu kaamel.

„Mjäu, mjäu,” rääkis kaamel.

„Sa pead teisiti kõnelema. Kassid ütlevad „mjäu”,” õpetas Petja.

„Mis sellest!” vastas kaamel.

„Jälle „mis sellest”!” karjus Petja vihaselt ja ärkas üles.

„Küll on hea, et see juhtus unes,” mõtles ta voodis istukile tõustes. Ja ta ei ütelnud enam kunagi: „Mis sellest!”

Meie saime maisi nime, ruttu pikaks kasvasime. Pead on taevas, jalad maas, kohiseme nagu laas.

Meie pole väetid, väikesed, suureks sirgusime päikeses.

Laagri-
KARNEVAALIT

Kaks päevalille saabusid peas kandes uhkeid kaabusid.

Kes meie armsaks sõbraks saab, see maitsvaid seemneid kröbistab.

Meie pole väetid, väikesed, suureks sirgusime päikeses.

Joonistanud L. HARM

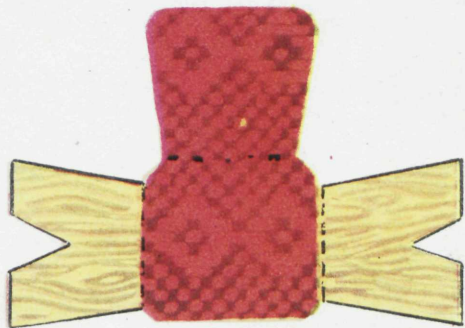
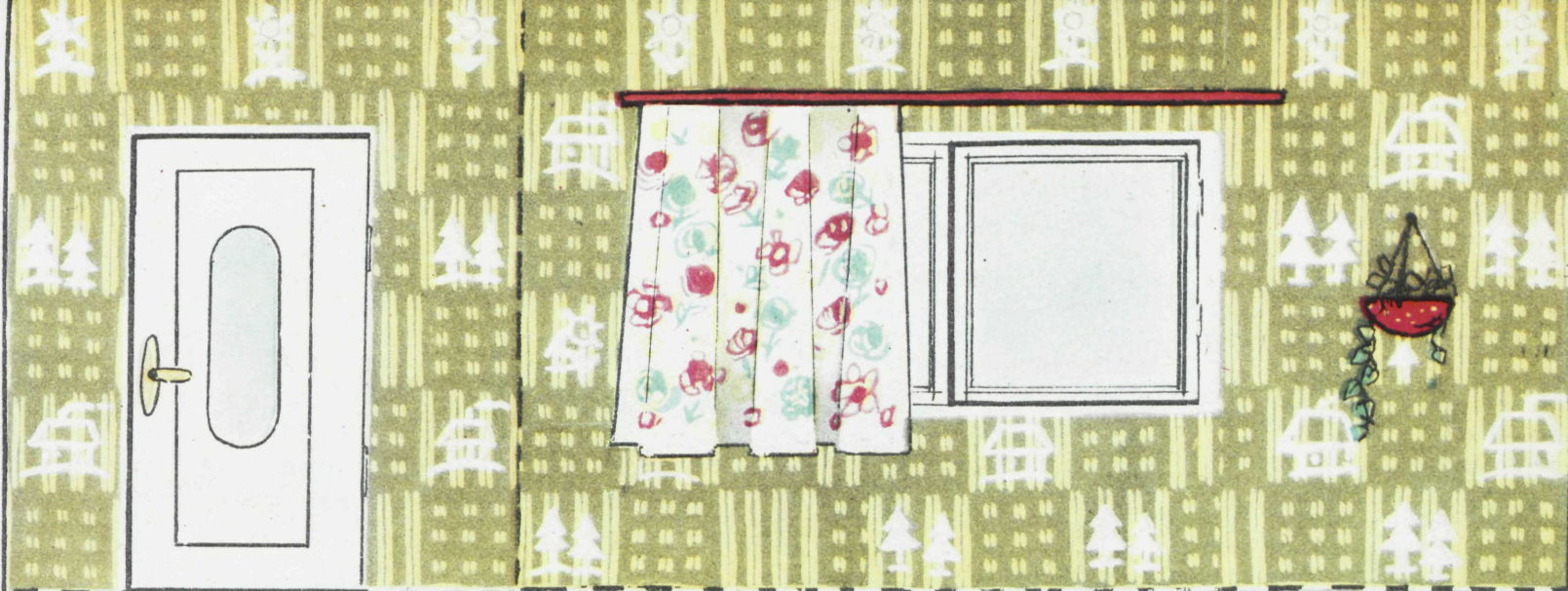
Imetlege, lapsed, meid,
suuri küpseid tomateid.
Igal sügisel meil uued
kaunid, kaunid punakuued.

Meie pole väetid, väikesed,
suureks sirgusime päikeses.

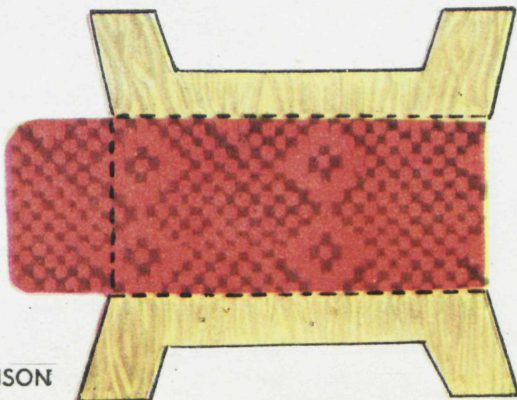
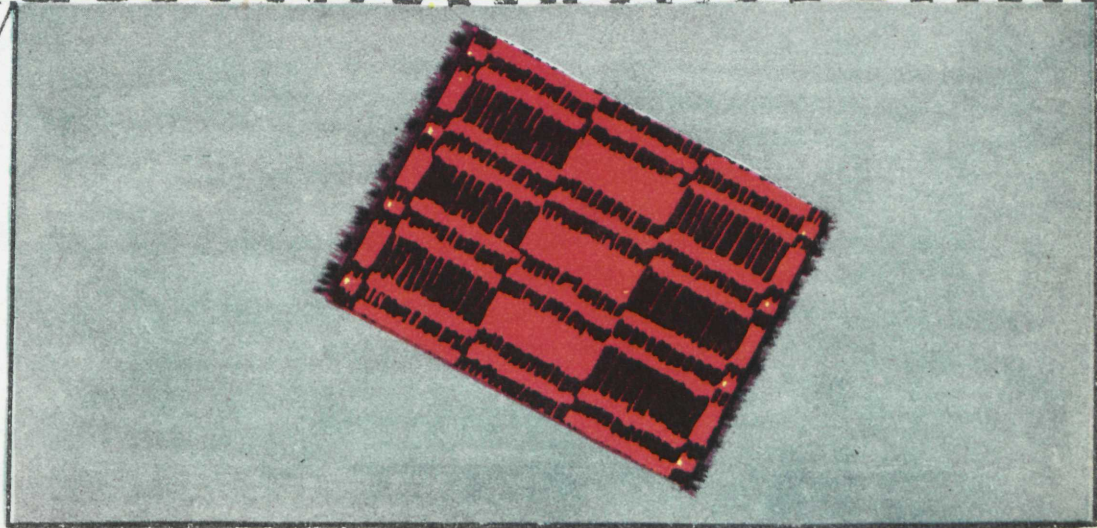
Näete siin kaht sõpra head –
kullakarva nisupead.
Laial põllul kahiseme,
soojas tuules sahiseme.

Meie pole väetid, väikesed,
suureks sirgusime päikeses.

SEDA SINIST JOONT MOODA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖLEHT

Joonistanud A. KRISTIANSON

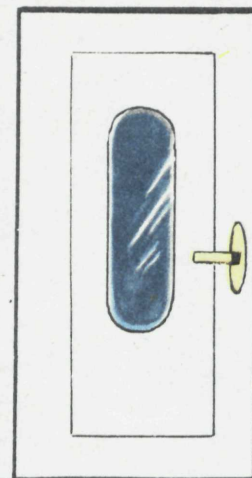
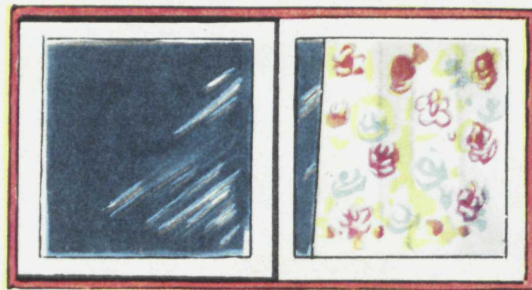
TEEME

MINA OLEN AEDNIK

KUI OLIN VEEL TEISES KLASIS, KAEVASIN ENDALE KOPLISSE PEENRA. KULVASIN SINNA PORGANDEID JA MAISI, ISTUTASIN KAALIKAIKID NING PANIN MAHA KARTULEID. SUGISEL AGA SAIN KATTE AINULT MAISI JA KARTULID. PORGANDITEST JA KAALIKATEST EI TULNUD MIDAGI VÄLJA.

EELMISEL AASTAL PANIN KASVAMA KARTULEID, MAASIKAIKID, HERNEID, MAISI JA MITU SÖSTRAPOOSAST. KÖIK NEED KASVASID ILUSTI. OLIN SELLE ULE HÄSTI RÖÖMUS JA KULVASIN SUGISEL VEEL RUKIST MAHA. LOODAN, ET KA SELLE AASTAL MINU AIAMAAL KÖIK VILJAD HÄSTI KASVAVAD. JA SOOVIN KÖIGILE, KES OMA AEDA TEEVAD, HEAD SAAKII

TÖNU PREI,
Kingissepa raj. Taritu
7-kl. Kooli õpilane

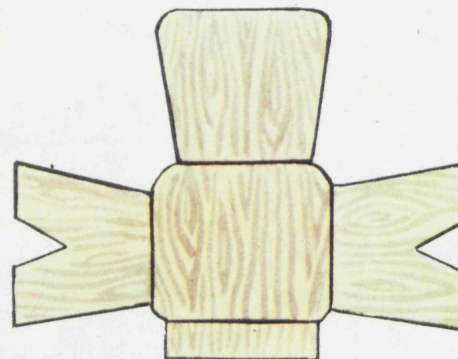

Tee oma nukule kodu.

Kõigepealt lõika tuba, laud, toolid ja väike Ene paberist välja. Siis lõika mööda jämedat joont lahti toa uks ja aken. Nüüd murra tuba punktiirjooni mööda kokku ja liimi valge osa, mis on ukse all, pöranda külge kinni (väljapoole).

Tooli ja kušeti seljatugi murra ülespoole.

Lõpuks aseta mööbel tuppa ja pane Ene toolile istuma.

LAHTI POSTIPÄUNÄ!

Nõnda käin ma kala püü-
mas.
5-aastane ANDRES NURK
Viiljandist

"Suur karu" - selle joonis-
tas 4-aastane MAIRE GROSS
Rapla lasteaiast.

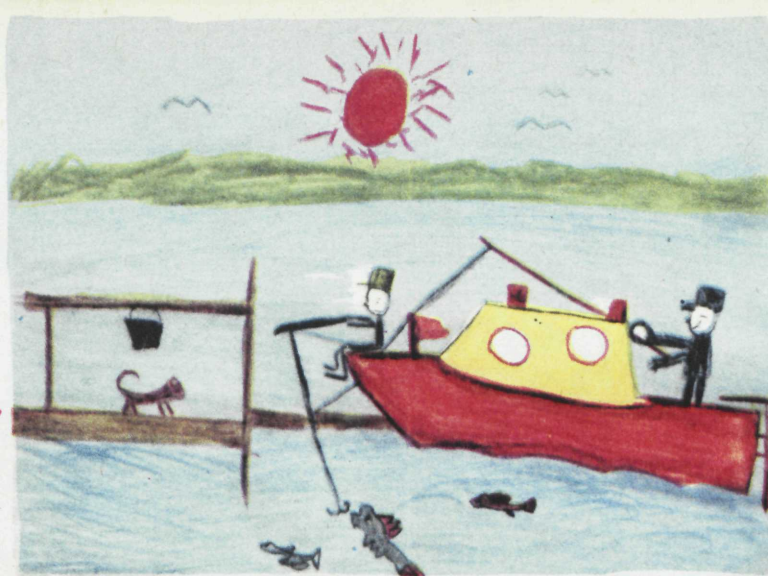
Kallis Täheke, sina saad
kindlasti iga päev palju kirju.
Sellel minu joonistatud pildil
on laste kirjad, mis sulle saa-
vuvad.

6-aastane HELI IRDT
Pärnust

Mulle meeldib väga aias
töötada. Joonistasin sellest ka
pildi.

MIRALDA NAPA,
Erra 7-kl. Kooli III klassi
pioneer

Sellel pildil on perenaine
Maieke ja ta loomad. Need
joonistas 5-aastane SIRJE
PRUUSAPUU Puutrust.

PIIBELEHT

PIIBELEHT, KULL OLED ILUS,
METSAS SUUREKS SIRGUD SA.
KASVAD KÕRGE KUUSE VILUS,
KEVADEL SU NOPIN MA.

EVA SAHK,
Tallinna 2. Keskkooli
III-a klassi õpilane

SIILI SUGUVEND

MEIE SIILI SUGUVEND
KUNAGI EI HARI END.
JUUKSED PÜSTI NAGU NAELAD,
EI TA TAHA PESTA KAELA.

SUKAD KATKISED KUI SÕELAD,
KÜÜNED TERAVID KUI NÕELAD.
ÕPETAJA NOOMIB TEDA,
AGA AIN EI KUULE SEDA.

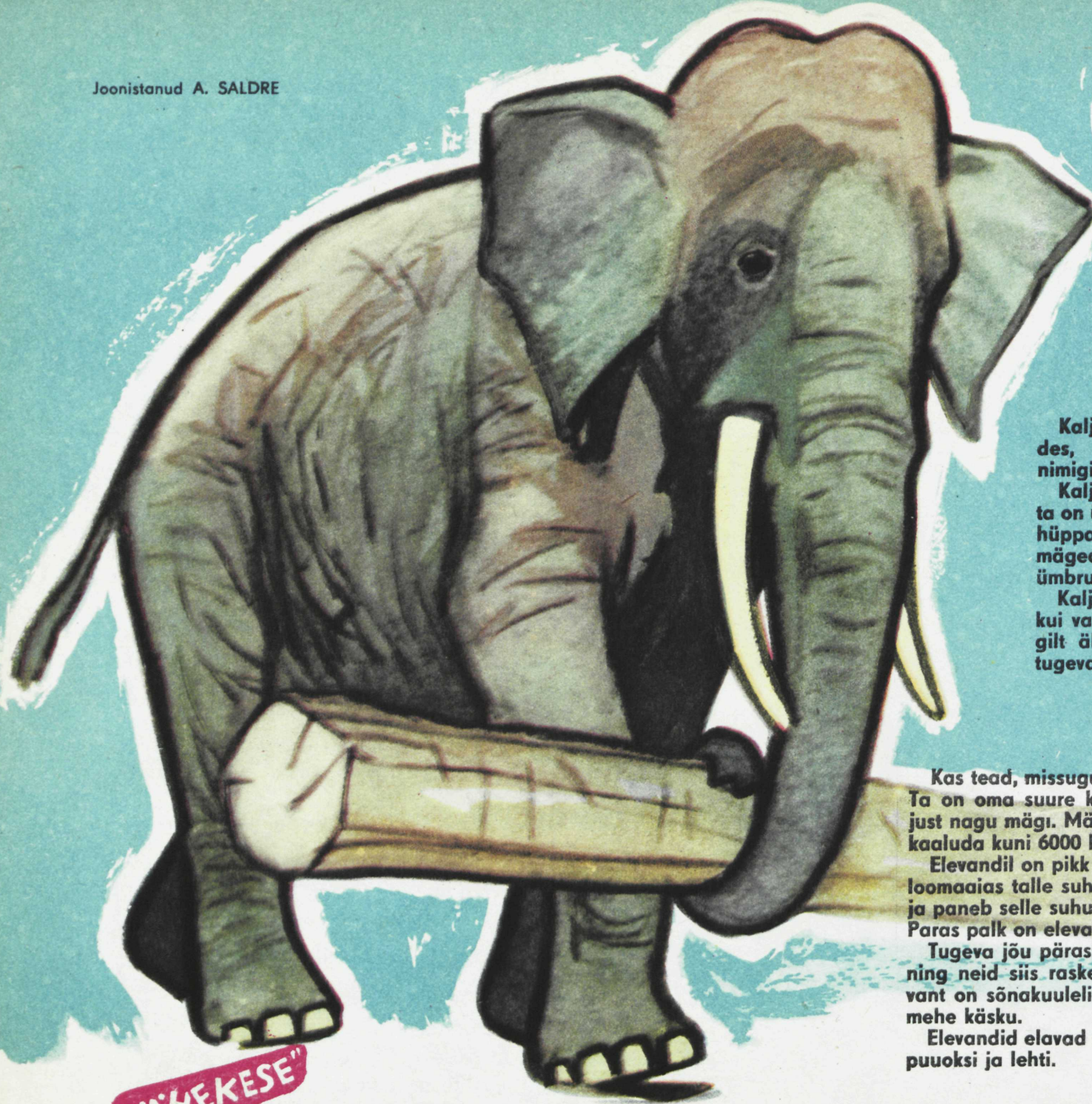
MAARIKA HEINMANN,
Kohtla-Järve 5. Keskkooli
IV-b klassi õpilane

EKKMÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri "Täheke" nr. 6 - 1961.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.
Toimetaja asetäitja O. SAAR. Kunstiline toimetaja E. PIKK.

Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.
Laduda antud 4. V 1961. Trükkida antud 3. VI 1961. Trükkiarv 42 000. Paber 60x90, 1/8.
Trükkpoodnoid 2. Arvutuspoodnoid 4. MB-05016. Tellimise nr.613.
Trükikoda "Oktoober", Tallinn, Tartu mnt. 49.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber 15 kop.
Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikoanel S. VALJALI joonistus
"Uued avastused"

Kaljukits elab kõrgetes kaljumägedes, sellepärast on tal niisugune nimigi.

Kaljukitsel on tugevad sarved ning ta on üliosav ühelt kaljupangalt teisele hüppama. Et ta kodupaik on kaljumägedes, siis sööb ta seda, mida ümbruses on leida: rohtu, lehti, oksid.

Kaljukits on muidu arg loom, aga kui vaenlane – karu või hunt – kusa-gilt äkki välja ilmub, astub ta oma tugevaid sarvi kasutades võitlusse.

Kas tead, missugune loom maismaal on kõige suurem? Elevant! Ta on oma suure kogu, kohmaka liikumise ja hallika värvusega just nagu mägi. Mägi pole sugugi palju öeldud, sest elevant võib kaaluda kuni 6000 kilo.

Elevandil on pikk lont. Sellega ta saab kõike haarata. Kui keegi loomaaias talle suhkrutüki poetab, haarab elevant londiga saagi ja paneb selle suhu. Aga londiga saab ta ka suuri raskusi kanda. Paras palk on elevanti londi vahel nagu sinul pliats käes.

Tugeva jõu pärast on mõnel pool hakatud elevantide kodustama ning neid siis raskematele töödele rakendama. Kodustatud elevant on sõnakuulelik ja rahulik loom: ta kuulab alati oma pere-mehe käsku.

Elevantid elavad koos suurte karjadena. Toiduks tarvitavad nad puuksid ja lehti.

"TÄHEKESE"

LOOMAAED